

Letnji izveštaj 2010.

Dragi prijatelji životinja,

naša svakodnevnica su usponi i padovi. Padovi su ovde možda malo dublji nego negde drudge, ali u proseku ipak sve vreme ide na bolje. Nadam se da to osećate dok čitate i ne date se obeshrabriti, ako ne izostavim naše teškoće i probleme.

Pozitivna je naša nastava za zaštitu životinja koja je poznata u zemlji i često dobijamo zahteve od novih zainteresovanih škola u Srbiji, ali i iz srpskih škola iz Rumunije, Mađarske i Bosne. Predavanjima, ekskurzijama, radionicama, itd. prave raznovrsnu, godištu prilagođenu nastavu, koju učenici drago prihvataju. Pozitivno mi je i to što Damir i Miroslava ne samo da puno znaju o životinjama i prirodi, već ih i vole, što deca naravno oseće.

U februaru je Damir bio pozvan preko našeg društva od fondacije Franc Veber na Internacionalni sud za prava životinja u Ženevi da prisustvuje procesu protiv masakra delfina i kitova. Kod kuće je ono što je tamo doživeo odmah primenio u nastavi i organizovao je igranje uloga u kojima je mučenje životinja predstavljano pred sudom i kažnjavano. Deca su bila oduševljena.

Miroslava drži predavanje o mačkama i njihovim potrebama.

Pored nastave za zaštitu životinja, trudimo se veoma i oko naše akcije sterilizacije životinja. Zahvaljujući tome što „naši“ veterinari rade za malu cenu, možemo uprkos ograničenim finansijskim sredstvima značajan broj životinja da sterilishemo. Tako je 2009. godine u različitim gradovima ukupno preko nas sterilisano:

Kuja: 1324
Muških pasa: 417
Mačaka: 875
Mačora: 282
Ukupno životinja: 2898

Trenutno radimo sa 26 veterinara, koji dele posao u celoj zemlji. Težište naše aktivnosti leži u Vojvodini, gde se i naš azil nalazi. Posebno me raduje da i “dole”, to znači u južnoj Srbiji, postoji promena u ponašanju i veliko interesovanje za naše kampanje.

Početak projekta sterilizacije u novom gradu je uvek veoma skroman. Ali već posle nekoliko meseci se ponuda razglasi i sve više ljudi donosi svoje životinje na sterilizaciju. Očigledno je puno njih srećno da „ne moraju“ svaki put da ubijaju puno štenaca ili da ih „moraju“ izbaciti na ulicu.

Ovi štenci su imali sreće. Ostavljeni su nam ispred vrata.

Ali me ljuti što je njihova majka verovatno još nesterilisana i tako se svake godine rađaju novi štenci, koji se bacaju. Tragičan slučaj među hiljadu takvih...

Sunčanje u mačkarniku našeg azila. Iako se skoro sve vrti oko pasa lutalica, treba se brinuti i oko mačaka.

Pored pasa mi sterilizujemo što je moguće više i mačaka. Pomažemo ljudima koji se brinu o mačkama u različitim gradovima neophodnom hranom.

Od ovog aprila imamo i Zakon o dobrobiti životinja. Kao i većina zakona na Balkanu, on je kao švajcarski sir sa puno rupa, ali je ipak zakon, koji nam u svakodnevnom radu pomaže. I tako držanje pasa na lancu nije zabranjeno, ali lanac mora da bude minimum 2 metra dugačak i da bude pričvršćen na sajlji koja omogućava kretanje tako da pas može da se bar malo istrči.

Sa jednim susedom sam vodila već nekoliko beznadežnih razgovora zbog držanja psa na lancu. Nikada nisam uspela da sprovedem namere. Zakon o dobrobiti životinja sada pokazuje dejstvo. Ovde puno stvari funkcioniše samo pod pretnjom novčane kazne.

Bez Zakona o dobrobiti životinja štene našeg suseda bi moralo da odraste na kratkom lancu. Nažalost, ljudi se na nešto mogu naterati samo u okviru zakona.

Da se ovde dešava promena mišljenja po pitanju zaštite životinja, već sam više puta pomenula. To se pokazuje na najrazličitije načine. Tako na puno mesta ima predavanja, seminara, diksusija, televizijskih emisija itd. u vezi sa temom.

Koliko god da se veoma radujem ovom pozitivnom razvoju, toliko sam i tužna, da se uprkos tome još puno životinja zapostavlja, muči i ubija. Ali baš posebno mi je krivo zbog činjenice da je jedan deo ovih mučenja direktna posledica agresivnih aktivnosti militantnih zaštitnika životinja. Ovi ljudi su protiv svakoga i svega, samo napadaju i tuže ali sami ništa ne doprinose rešenju problema. Oni blokiraju sve dobronamerne pokušaje opština, udruženja za zaštitu životinja ili fizičkih lica da rešavaju probleme oko pasa lualica na lep način. Strah od napada ovih militantnih ljudi ide nažalost tako daleko da u međuvremenu brojne opštine tajno ubijaju masovno lualice umesto da ih javno i humano uspava veterinar kad već mora da se ubije.

Ubeđena sam da konstruktivna kritika i spremnost na pomoć i predloge za rešenje više doprinose promeni nego stotite tužbi i zapaljive kampanje na internetu. Posle dugo vremena ponovo idem u prihvatilišta i pokušavam da tamošnje aktivnosti u vezi ubijanja usmerim na humanu stranu: uspavljanje

umesto davljenje, slobodni prostori za istrčavanje umesto uskih kaveza gde se psi međusobno ubijaju, dovoljno hrane i vode, itd...

To je teško. Posle takvih poseta sam danima kao u depresivnom stanju. Strašno je videti njihove oči, tužne oči pune straha i očajne nade, koje tačno znaju da za njih ima samo smrti. To se jedva može izdržati. Urkos tome mislim da je važno da se tamo ide i sa ljudima razgovara. Na taj način sam već mogla da postignem poboljšanja za životinje.

Ali još ima gradova gde vladaju strašni uslovi: Tu se od opština dobija novac za rep mrtvog psa. Da se tamo i živim psima seče rep, i to se dešava.

Rep Barajeva – iz kojih god razloga – isečen sasvim blizu tela. Na nju je još i pucano!

Ono što me takođe veoma opterećuje je naš uvek prepun azil i rastuće poteškoće da se našim štićenicima pronađe dobro mesto. Mi možemo samo da prihvatimo hitne slučajeve. Ranije sam mogla iz različitih šinteraja da spasim od smrti bar nekoliko pasa, što mi je posete bar malo olakšavalo. Danas to više ne mogu.

S obzirom na to da je naš azil poznat, puno ljudi nam pokušava donositi sopstvene životinje ili životinje koje su pronašli na ulici. Često su to teški slučajevi kao Šeli, mlada doga, koju je, Mirica Toma, uhvatila zajedno sa prijateljima pored jedne glavne ulice van Beograda. Šeli je jako bolestan, skoro izgladneo i totalno prestrašen. Zahvaljujući intenzivnoj i dugotrajnoj nezi danas mu je bolje, ali mu još uvek curi sekret iz nosa i šape su mu jako natečene.

Šeli

On je postao veoma drag i pun poverenja. Problem je da veliki broj naših životinja koje se ne mogu udomiti, onemogućava prihvatanje novih životinja.

S obzirom na to da imamo sve više zahteva od opština, škola, veterinara, društava za zaštitu životinja, medija i fizičkih lica ja već dugo ne mogu da se sama svime bavim, prenela sam ovog proleća dugogodišnjim saputnicima odgovornost za neke oblasti.

1. Tako imamo naš „politički tim“, koji je zadužen za saradnju sa gradovima. U skladu sa novim Zakonom o dobrobiti životinja mora od 2012. svaki grad da ima sopstveni azil. Potreba za savetovanjem je zbog toga velika. Pri tom se pitanja gradova ne vrte samo oko načina gradnje azila nego i oko strategije za rešavanje problema životinja litalica. Na početku novog projekta često preuzimamo troškove sterilizacije da bi se pokrenuo postupak i da pomognemo u slučaju da nešto ne ide kako terba.
2. Drugi deo se tiče veterinara, koji po našem nalogu sterilišu. Koleginica se bavi veterinarima i rešava sve probleme koji se pojave. „Naši“ veterinari rade po celoj zemlji, i zajedno imamo puno posla oko toga. Veoma se radujem njenom pomoći.
3. Treća oblast obuhvata rad sa medijima, koji je takođe važan i uvek zahtevan. Često se nešto piše o našem radu u novinama i prikazuje na televiziji.

Naši magaraci uživaju na suncu.

Prisutnost u medijima nam donosi neki put probleme. Što smo više poznatiji (zapravo ne želim ja lično da budem poznata, već da se naša misao širi), to smo konfrontirani sa više zahteva sa različitih strana. Svi misle, mi možemo i moramo da rešimo njihove lične probleme, počevši od masovnog prihvatanja životinja kojih su se odrekli, da menjamo loše uslove u prihvatilištima itd.. Tako sam na primer ove nedelje dobila mejlove od skoro 40 strana sa žalbama protiv opština, komšija itd. začinjene očekivanjima šta bismo mi morali da preduzmemo da bismo ove njihove probleme rešili. Podrazumeva se da tako ubeđene ljude možemo samo da razočaramo. Ali su ljudi frustrirani, a neki su onda i agresivni. Ljudi moraju da shvate da mi nemamo mogućnosti ni moći da rešavamo veće probleme.

Veoma loše su se prema nama poneli poslednjih meseci u važnim krugovima „poznatih“. Neka gospođa, već zašla u godine, je izgubila na privlačnosti u svom krugu i pokušava da preko zaštite životinja opet dospe u medije. Ona je sprovodila nemilosrdnu i lažnu kampanju protiv mene zbog pripitomljene vučice Alfe, koju smo prošle godine, na hitnu, upornu molbu jednog manastira, preuzeli. Gospođa je tvrdila da sam ukrala vučicu i pokušala da je otmem iz našeg azila uz pomoć militantnih zaštitnika životinja.

Goran i vučica Alfa u maženju. Ona živi zajedno sa drugom pripitomljenom vučicom u velikom prostoru sa drvećem i bazenom.

Priča je u svim medijima imala prilično ružan tok. Žena mi je pretila da će me uništiti i proterati iz zemlje.

U opštem naletu besa, naravno da nije bilo priče o stotinama štenadi vukova koje svake godine lovci uzimaju od majki da bi ih prodali ili poklonili. Onda oni kod lovaca i privatnih ljudi kao „trofeji“ u nekim šupama, malim boksovima, podrumima itd, vegetiraju ili umiru. To nikome nesmeta a ni poznatoj gospođi.

Zhavaljujući izjavi manastira, odakle vučica potiče, izašla je istina. Cela „priča o vuku“ je zapravo smešna. Ipak, ja sam se uvredila i ljutila u vezi sa tim, jer nas je koštala i vremena i živaca, koje je bilo bolje da smo upotrebili za životinje.

Ubeđena sam da ovdašnje probleme zaštite životinja možemo samo da rešimo ako svi zajedno radimo, mi zaštitnici životinja, opštine i narod. Nevredi da jedni druge napadamo i uništavamo.

Da smo na pravom putu, pokazuje uspeh kampanje za sterilizaciju. Dok smo cele prošle godine imali oko 2900 sterilizacija, danas ih već do kraja maja ima skoro 1800. U Novom Sadu se toliko puno radi da sam zbog visokih računa dospela u neprilike i molila sam grad za pomoć. Ali ništa od toga. Do sada radimo kvart po kvart kroz grad. Molimo vas da nam pomognete da možemo sa tim da nastavimo.

Zahvaljujem vam za to srdačno u ime životinja,

M. Bukner

i životinje

Kao hiljade sapatnika pokušava ova lualica da preživi u ničemu. Našla sam ga na istoku Srbije kod Negotina. Tamo je održan seminar čiji cilj je bio da se regionalni organi orijentišu preko spostvenih sredstava na rešavanje problema lualica.

Informacija

Informativne večeri se kao i uvek održavaju u 19.30 časova,
u **Badenu** u petak, 15. Oktober, 2010. i
u **Bazelu** u četvrtak, 21. Oktober, 2010.

Pozivnice ćete dobiti krajem septembra sa Jesenjim izveštajem.

